

В. Ф. Сташук

ТРИПТИХ БЕЗСМЕРТЯ

... «Петлюрівський Міністр», «Варшавський утриманець Пілсудський»...

*Це – епітети, якими «поцінував» Івана
Огієнка радянський літературознавець
О. Мазуркевич.*

... Постаць Івана Огієнка вже реабілітована історією. Але вона ще не пізнана, глибинно не поцінована в Україні.

*З книги професора Миколи Тимошика
«Лишусь навіки з чужиною»...*

I

За баштою – світанки калинові,
Весніють хвилі древнього Здвижа.
І світ встає з Великої любові
У чистих мужніх помислах, у слові,
Що світиться у полисках ножа.
Через віки гудуть тривожні кроки,
Пророчать благу вість довкруг яса.
Тут, на Забашті, босий слід Пророка,
Що славсь до Бога, в gridницю Високих, –
Благословляли сиві небеса.
На хресний бій за вільну Україну
Перо здіймало мужньо палаша.
У щасну мить і в люту хуртовину
Скресала і молилася дитинно
Безсмертна Огієнкова душа.
За баштою – одвічні Тихі верби, –
Повідують нащадкам у віках,
Як веслував у пісні білий лебідь,
І прихилила в душу отче небо
Благословенна Господом рука.

II

Зійшла зоря, немов душа, над світом –
Благословенні праведні уста.
Злоба ще буде довго сатаніти,
Але ніколи не остудить вітер
Святої крові хресника Христа.
Прошу, молю: врятуйте від безвір'я,
Даруйте милість з Божої руки.
Прийміть і нас в своє Високогір'я,
Де хресні рани світять крізь віки.
О, як гірчить людська душа полинно!

Та вже гряде Провісниця – зоря...
В далеку путь столітньої години
Встає з колін сплюндрована Україна,
Немов псалом досвітній – з віттаря.
Десь в піднебесі – віку передзвони,
Що розпинають посвисти хлиста.
І хай Господь від лиха нас боронить,
Бо ми йдемо в нові столітні гони,
Обмиті кров'ю хресників Христа.
Прошу, молю: врятуйте від безвір'я,
Даруйте милість з Божої руки.
Прийміть і нас в своє Високогір'я,
Де хресні рани світять крізь віки.

III

Хтось вас назвав зневажливо Петлюрою ,
Що ви не так, і не туди ішли,
І слались хмари крепом і зажурую
На паперті крамоли і хули.
А Ви ішли на вічний гвалт безоднею,
На бій святий, на вічну свою прю.
А Вас лякали ненаситно Коднею,
Коли несли у світ свою зорю.
Ви у житті і в пісні не лукавили,
Шукали квіти навіть у багні.
А отчий край, як вдячний син, прославили,
А недругам сказали мужне: «Ні!».
Ні! – не заманять нас уже конурою
У грішо-засмальцований едем.
Якщо мене не звать, як Вас , Петлюро,
То, значить, ми віки переживем.

Отримано: 13.11.2015 р.